

med at faa det ene udført i Legemsstørrelse og ophængt paa Foraarsudstillingen.

„Sig noget selv, From!“ sagde han tilsidst. „De maa dog — for Pokker! — ogsaa ha'e en Mening.“

Maleren rejste sig fra Stolearmen.

„Jeg vil foreslaa, at Spørgsmaalet afgøres ved Lodtrækning. Det er en Udvej, jeg gerne anbefaler, naar der som i dette Tilfælde opstaar Vanskeligheder ved at træffe en Afgørelse.“

Jægermesteren gik lidt modvillig ind paa Planen. Ved Hjælp af to Tændstikker blev Sagen derpaa afgjort til Fordel for det Billede, Jytte havde valgt.

I det samme kom Husholdersken ind med et Visitkort til Karsten From. Han kastede et Blik paa Navnet og sagde:

„Kender ikke den Herre ... Vær saa god at sige Hr. Frandsen, at jeg er optaget og ikke kan modtage ham!“

Jægermesteren, der havde staaet hensunken i vemodig Betragtning af det forkastede Portræt, vendte sig om ved Lyden af Navnet og sagde:

„Frandsen! Er han derude? ... Det har jeg glemt at sige Dem, From! Det er en Ungdomsven af mig — Skovtaksator Frandsen. Jeg ringede ham op, fordi han saa gerne vil se mit Billede. Jeg haaber da, det ikke generer —.“

„Gudbevares! — Vil De altsaa vise den Herre ind, Frøken Svendsen,“ sagde Karsten From uden at skjule sin Ærgrelse.